

## ВЪЛЧО И ЛИСА.

Рипна Вълчо сладкодуменъ,  
Позасука си мустака —

— Ехъ Лисичке, ехъ Лисано,  
Ставай, ралото ни чака.  
Наштѣ ниви сж широки,  
Па кажи-речи е време  
Та да можеме до утре  
Всичко съ тебъ да преореме.  
Ще помолимъ да наглежда  
Ежко малкитѣ дечица, —  
Ще засѣмъ бѣла рѣпа,  
Златно жито и пшеница.  
Вижъ земята зеленѣе  
Весела и преорана,  
Ние, Лисо, само дремемъ,  
А пъкъ време не остана.  
Че ще дойде люта зима,  
Трѣбва скътано и скрито.  
Ставай, Лисо, да засѣмъ  
Много зимнина и жито!  
Леко зимата да минемъ  
И доволни, и честити.  
Ти ще готвишъ сладка гозба,  
Азъ ще меся топли пити.  
После мисля и за Ежка.  
Ще го вземемъ да слугува,  
Ту да тича по пазаря,  
Ту децата да убува.  
Утромъ рано ще ги буди,  
Ще ги храни и облича;  
Виждашъ, уреденъ е Ежко —  
Кжшна работа обича...

Мина бързо ведра пролѣтъ,  
Въ лѣто нивитѣ озряха,  
Кумчо Вълчо съ Кума-Лиса  
Ни косиха, ни ораха...

И. Стубель.